

Text kázání: **Žalm 37,5: Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.**

Prísloví 16,3: Svěř Hospodinu své počínání a tvé plány budou zajištěny.

Milí přátelé, bratři a sestry,

možná bych vám mohl dát hádanku jako dětem na táboře. Zadal jsem dvě a s prvním čtením vlastně tři biblické indicie, z kterých by se snad dalo uhodnout, o čem že to dnešní kázání bude. **Svou cestu svěř Hospodinu, své počínání svěř Hospodinu**, apoštol Pavel zase **svěřuje Bohu a jeho milosti ty**, se kterými se už nikdy neuvidí... Bod mají ti, kteří hádali, že dnešní zamýšlení bude právě nad oním slovem **svěřit**. Svěřit své počínání, svou cestu, svůj život do Božích rukou.

Je důležité svěřovat svou cestu, počínání a vlastně celý svůj život do Božích rukou? V tom verši o svěřeni životní cesty ve spojitosti s doufáním v Hospodina máme obrovské zaslíbení, že Bůh sám bude jednat v životě člověka, který mu své cesty svěří. Možná bychom si to mohli znázornit na úplně jednoduchém příkladu z běžného života. Vlastně si mnohdy ani neuvědomujeme, že třeba i několikrát denně svěřujeme své životy do druhých rukou. Tehdy když nastupujeme do autobusu, vlaku, letadla, nebo auta, svěřujeme v té chvíli vlastně své životy do rukou řidiče, nebo pilota. A důvěřujeme těm řidičům? Jistěže ano, protože kdybychom jim nedůvěřovali a pochybovali o tom, pak bychom přece nenastoupili. Ačkoliv to možná bereme už tak nějak automaticky, tak přesto jim vlastně důvěřujeme, a tím pádem tedy doufáme, že ten řidič bude jednat. Že nás bezpečně doveze tam, kam nám slíbil. Je to tak? Nejinak je to ale i u Hospodina. **Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat...** A povede tě po svých cestách k věčnému životu. Podívejme se na to ale ještě z opačné strany. Nedůvěřujeme-li řidiči, pak on nemá možnost nás dovézt do našeho cíle, protože nenastoupíme. Tím tedy nemůže v našem životě jednat a k cíli nás posunovat. A opět stejné je to přece i u Hospodina. Jak by mohl Bůh jednat ve tvém životě, pokud ty mu své cesty nesvěřuješ, pokud nesvěříš celého sám sebe do Jeho rukou? Víte, milí přátelé, je veliký rozdíl mezi tím, jestli v Boha věřím, anebo jestli mu důvěřuji. Je veliký rozdíl mezi tím, jestli o Bohu jen vyprávím a jestli Mu skutečně patřím. Mohu o něm vyprávět druhým toto: **Podívej se, tamhle to auto patří Bohu a má moc tě dovést do Božího království. A má skvělého řidiče. Je to Boží Syn, Pán Ježíš Kristus. Bez tohoto úžasného řidiče se tam ale nedostaneš. Je třeba se svěřit do jeho ruko, nasednout a sním jet.** A mohl bych o tom jen vyprávět, ukazovat na parkovišti na toto auto druhým, a přitom sám nikdy nenesednout a do Božího království nedojet. Svěřil jsi tedy svou cestu Hospodinu, nasedl jsi do toho Božího auta a důvěřuješ Mu? Anebo mu kafráš do řízení? Víte, bratři a sestry, myslím, že my lidé máme tendenci nejen do toho řízení kafrat, ale sami chceme převzít volant. **Pane, o tvé požehnání stojím, sedni si vedle mne, ale řídit budu já.** Nemáme to tak někdy? Anebo pořád? Víte, když si ten svůj život řídíme my podle sebe a nepustíme volant svého života z ruky, pak se často neposunujeme k cíli. Nezažijeme tu pravou jízdu. Naopak točíme se v kruhu, na kruhovém objezdu, protože nevíme, kterým výjezdem vlastně vyjet. A bojíme se vyjet v pochybnosti, co když to je ta špatná cesta? Podobně se točil ale i ten starozákonní lid na poušti. Vyšli z Egypta a do zaslíbené země by bývali jistě došli mnohem dřív než za 40 let. Hospodin je tam nechal bloudit, protože se nechtěli jím nechat vést.

Možná někdo z vás stojí před nějakým zásadním a důležitým rozhodnutím, které může ovlivnit celý jeho život. A pořád zvažujete, jestli je správná cesta ta či ona. A ty obavy jsou jistě na místě, protože si člověk řekne, co když to bude pak bloudění a neštěstí na 40 let? Chtěl bych vám říct, že ve vašem rozhodnutí se třeba trefíte, ale třeba taky ne. A nevím, jestli je to padesát na padesát. Nebo méně? Uspokojila by vás taková odpověď? Víte, taková složitá rozhodování trápí mnoho lidí. A mnoho z nich to trápí tak, že jdou dnes za věštcí, nechají si vykládat budoucnost, myslíte, že jim tito okultisté poradí dobře? Ačkoliv jejich věštění může vypadat velmi lákavě, s největší pravděpodobností to bude nakonec zlá cesta končící ve tmě, neboť věštecký duch je duch temnoty převlékající se za anděla světla. A tak jak se tedy správně rozhodnout? Vrací nás to zpátky k tomu verši: **Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.** Člověk sám u sebe je často bezradný a neví kudy kam, ale ten, kdo svěří svou cestu Hospodinu a nechá se Duchem svatým vést, ten ví, co má dělat a kam jít. Jestliže se ale v důležitých rozhodnutích neptáme na modlitbách Pána Ježíše na Boží vůli, jak můžeme říkat, že mu patříme?

Zárným příkladem toho, kdo Pánu Ježíši bezvýhradně patřil, je apoštol Pavel. **Duch svatý ho nutí jít do Jeruzaléma a město od města mu oznamuje, že ho tam čekají pouta a utrpení.** Že se na to tedy nevyflákl! No, šli byste tam, kde byste věděli, že vás nečeká nic dobrého? Pavel přesto jde, protože ví, že pro něj je to jediná cesta, na které ho bude Duch svatý doprovázet. On nechce cesty bez Boha, on se nechce minout Božího požehnání, on naopak chce jít cestou opravdového života, neboť nechce již nikdy být bez Krista. **Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti.** Tohle je, bratři a sestry, pravé následování, tohle je ta skutečná cesta života a správný křesťanský postoj. A na takovouto cestu nás zve Pán Ježíš, aby naše křesťanství bylo ryzí a nikoliv jen nařaděným odvarem. Svěřujeme svou cestu proto do ruky Boží, dejme se Pánem řídit. Tak to doporučuje Pavel Galatským i nám: **Jsmeli živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit.**

Trochu jiné svěřování, milí přátelé, je pak v tom verši z knihy Přísloví: **Svěř Hospodinu své počínání a tvé plány budou zajištěny.** Novokraličtí to překládají slovy: **Hospodinu svěř všechny své činy, tvoje úmysly se pak naplní.** Jistě se nám to může zdát zavádějící, když si řekneme, opravdu všechny činy? I ty zlé budou zajištěny a naplní se? Opravdu se Bůh přizná k tomu, když církve žehná zbraním? A opravdu mi stačí se pomodlit a svěřit do rukou Božích to, aby mne nikdo nechytíl při nekalé věci? Je důležité, bratři a sestry, číst Bibli v kontextu. V přechozím přísloví je totiž řečeno: **Všechny cesty člověka čisté se jemu zdají, ale kterýž zpytuje duchy, Hospodin jest.** Zde vidíme tedy jasně, že ne každé smýšlení je z Boha a že zde jsou myšleny ty dobré úmysly a plány. A k těm zlým nebo naivním plánům by pak seděl ten známý citát: **Chceš-li Boha rozesmát, pověz mu o svých plánech.** Nicméně staří kraličtí to svěřování v knize Přísloví popisují následovně: **Uval na Hospodina činy své, a budou upevněna předsevzetí tvá.** Předsevzetí jistě máme spojeno především s dobrými věcmi. A Hospodin k tomu dává své zaslíbení, že nás v našich předsevzetích a v dobrých úmyslech a činech má moc učinit pevnými a uschnými.

Jinými slovy, bratři a sestry, i svěřování svého počínání do rukou Božích má veliké zaslíbení. Ukazuje nám, jak velmi důležité je, svěřovat své počínání do Boží ruky. Jak je důležité se modlit za každou naši činnost. A zase, někdy si myslíme, že modlitbu nepotřebujeme, vždyť to přece zvládneme. Máme dobré schopnosti a věříme sami sobě a právě svým schopnostem. Máme snahu zajistit své plány sami. Což o to, mnohdy to jistě dokážeme i bez modlitby. Ovšem nedostaneme přeci jen víc, když do toho pustíme Boha? Samozřejmě že dostaneme! A mnohem víc! Uvedu vám příklad z tábora. Víím, že jste se mnozí za nás modlili a moc vám děkujeme. Zpočátku tábora jsem ale vnímal, že máme tak nějak zavřená srdce. Ale začali jsme se každé ráno před budíčkem modlit, někdy i večer. A já jsem se ptal sám sebe a taky Boha, tohle je, Pane, všechno, co těm dětem máme dát? Máme jim jen vyplnit jeden prázdninový týden hrami a promítáním? Nebude to málo? Tolik námahy jen pro nějakou týdenní zábavu? Když jsem s dětmi dělal biblistiku, kdy hledali v Bibli různé věci, někteří byli opravdu šikovní. Tedy ti, které doma vedou rodiče k praktické víře. Uměli hledat v Bibli. Ti, kteří to neuměli, měli snahu se to rychle naučit. A některým to vskutku šlo dobře. Byli ovšem chvíle, kdy jsem prožíval smutek a bezradnost. Trápilo mě, když jsem viděl nepochopení, nebo nezám, když jsem vnímal, že sám jsem nedostatečný služebník, když jim nedokážu přiblížit Boha. A říkal jsem to Bohu: **Pane, jsem tak bezradný, bez tebe to nezvládnou, neumím otevírat lidská srdce. To umíš jenom ty!** A víte, co mi bylo odpovědí? **Nejprve otevři ty své srdce, začni se modlit, svěř mi své počínání, důvěřuj mi.** Poslední den mi Duch svatý ukázal kříž nad táborem a já jsem najednou věděl, co mám udělat. To Duch svatý ukázal a pak sám vedl. Kříž jsme nasvítili svítícími tyčinkami a po modlitbě odevzdání a svěření svých životů do Božích rukou, kdy se většina dětí takto modlila, jsem jim řekl, že kdo chce Boží požehnání, že si pro něj může přijít ve tmě k tomu svítícímu kříži. Kříž, který zářil v temnotách. Kříž, který spojuje. Kříž Boží lásky a života. Velká většina dětí i vedoucích si ke kříži přišla pro požehnání a mnoho z nich se i pomodlilo. Bůh především, bratři a sestry, způsobil obrovský zázrak. Dětská srdce se otevřela Boží lásce. A tak, máš-li tedy takové dobré touhy, aby se otvírala lidská srdce Boží lásce, otevři se jí nejprve ty. Nejde totiž nic vynutit. Pokud ale svou cestu a své počínání svěříme do Boží ruky, pokud sami se Boží lásce otevřeme, pak uvidíme zázraky ještě mnohem větší. Amen. Modlitba píseň (195) 158

Slovo posláni: Jan 13, 34-35

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň (623) 706